

Ліки зцілюють тіло, а книга - душу

БІБЛІОТЕРАПЕВТ

СПЕЦВИПУСК № 02 (20) 2024

Видається з 1 жовтня 2014 року

Сайт Наукової бібліотеки libr.knmu.edu.ua

Архів «Бібліотерапевта» <http://repo.knmu.edu.ua/handle/123456789/6941>

ЗМІСТ

ДУША ПОРАНЕНА ВІЙНОЮ

Камуфляж

А. Глек.....С. 4

ПОГОВОРИМО ПРО...

Борітеся – поборете! Вам Бог помагає!»

Рухатись далі

С. Денисова.....С. 6

К. Ліннік.....С. 7-10

СТУДЕНТСЬКЕ ЖИТТЯ

Весняна сесія медиків

Л. Юзьо .....С. 12

ПОДОРОЖНИК

Весна в Карпатах

Д. Шаповал.....С. 14

НАТХНЕННЯ

Сонячні дні

Спадок миру

Весна – прекрасна діва; Юна Весна

З. Ращупкіна .....С. 16

Д. Каріна .....С. 16

І. Медведєв .....С. 17

ФОТОПОГЛЯД

Магія тюльпанів: подорож у світ квітів

К. Семененко.....С. 19

ДУША ПОРАНЕНА ВІЙНОЮ

<https://pik.net.ua/2024/01/21/697-doba-vijny-v-ukrayini-sytuatsiya-na-fronti-stanom-na-ranok-21-sichnya/>

<https://www.slovoidilo.ua/2022/06/15/novyna/bezpeka/vijna-ukrayini-mozhe-tryvaty-desyat-rokiv-zmi>

КАМУФЛЯЖ

Перший сніг упав на поле,
Знімаю звичний камуфляж.
Дивлюсь навкруги – біле море...
Все дуже дивно, мов міраж.

І я б забулась на хвилину,
Як би ж почуть дитячий сміх...
Та у повітрі пахне димом,
А замість сміху – щось летить.

І на снігу, немов в рубінах,
«Там хтось поранений лежить!»
Ми всі біжим у хуртовину,
Лише б він зміг життя дожити.

І ось, збираючись до бою,
Я проганяю цей міраж,
І посміхнувшись від болю
Вдягаю білий камуфляж...

Аналітичний портал Слово і діло

До бою кличе наше серце,
Щоб нашу землю захистить.
Минають дні, минають ночі
Бої тривають, все гудить...

Заради щастя, миру, волі,
Заради сміху діточок,
Готові ми віддати долі
Згорів, як сотні свічечок.

І ось за мить уся чарівність,
Зимова казка на фронтах
Згаса, як свічка – це не дивно,
Не час нам бути у думках.

Останній сніг розтанув в полі,
Весна іде – це не міраж
Дивлюсь навколо – зелене море...
Вдягаю звичний камуфляж...

Фото: Roman Chop via AP/picture alliance

ПОГОВОРИМО ПРО...

«БОРІТЕСЯ – ПОБОРЕТЕ! ВАМ БОГ ПОМАГАЄ!»

Чи варто проводити паралель з сьогоднішнім... Людство на порозі безвиході, на порозі великої зтяжної депресії. Кілька сотень років тому Тарас Шевченко вже спонукав людей відкрити очі на події, які відбувалися на теренах славнозвісного Кавказу. Мало що змінилося з тих самих пір зараз, тільки земля інша... Той самий ворог, ті самі проблеми і та сама виюча лютість виривається з надр України.

«Борітеся – поборете!» – гучні слова, чи не так? Але у часи, коли народилась ця фраза, автор живив бойовий дух борців за свободу – мешканців гірських схилів Кавказу. Ці слова торкнулись і нас, саме зараз вони відгукуються в серцях кожного українця. Адже сьогодні ми постаємо перед важким викликом – життя або смерть. Кожного дня ми робимо вибір, і кожного дня цей вибір на смерть, до останньої краплі крові, інакше в нас відберуть

наші життя, наш дім і нашу душу. Борітеся і тільки тоді поборете.

Поема «Кавказ» була написана Тарасом Шевченком у 1845 році і присвячена художнику Якову де Вельмену, який загинув на Кавказі, у війні, яку вела Російська імперія з горцями. У поемі письменник передав весь біль борців за свою землю. Образ Прометей є символом нескореного народу, якому розбивають душу і серце, це символ вічної боротьби за свободу, за мирне та вільне життя.

Споконвіку наша Україна бореться за свою незалежність, за право бути вільною та самостійною країною. Дивлячись на сьогоднішній день, можна зрозуміти чому наші серця наповнені ненавистю та жагою до помсти. Війна 21 століття настільки ж сильно зараз близька нам, як і війна горців, яку й описував Тарас Шевченко. Саме ми – творці своєї долі, саме ми в змозі змінити щось, та тільки наша віра і сила духу зможуть поставити на коліна країну-ворога. Борітеся – поборете! Не дивлячись на численні спроби знищити нашу країну, випити з неї всю кров та загасити вогонь у людських серцях, ми

стоїмо, наша процвітаюча держава кожного дня виборює своє право на життя.

Наша історія та культура, наші звичаї та традиції підтримують дух та незламність. Постать Тараса Григоровича та його творчість є символами українського народу, він прагнув згуртувати націю, донести до кожного, значущість єдності та сили «і мертвим, і живим, і ненародженим». Це послання ніколи не зможе втратити своєї сили, бо саме народ є незламним серцем країни.

«Борітеся – поборете, Вам Бог помагає! За вас правда, за вас слава і воля свята!».

Не варто забувати хто ми є насправді. Ми – незламні, ми – українці і наша перемога тільки в наших руках!

Фото з сайту : <https://www.ukrinform.ua>

Кілька слів про автора

Моє ім'я – Ліннік Катерина, я студентка 3 курсу Харківського національного медичного університету. Незважаючи на те, що за фахом я майбутній лікар, мене завжди приваблювала література в усіх її проявах. Скільки себе пам'ятаю, відчувала неабиякий потяг відобразити на папері свої думки, почуття та переживання. Вислів за висловом, всі вони перетворювалися на вірші чи невеликі оповідання, а на душі одразу ставало легше.

Я чотири роки поспіль ставала переможницею фінального Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка, тож знаю, як грає слово у вирії сучасного дня, коли Інтернет майже повністю замінив нам реальне спілкування.

РУХАТИСЬ ДАЛІ

Не всяка людина, що пізнала глибини свого розуму, пізнала глибини свого серця.

Ларош Фуко

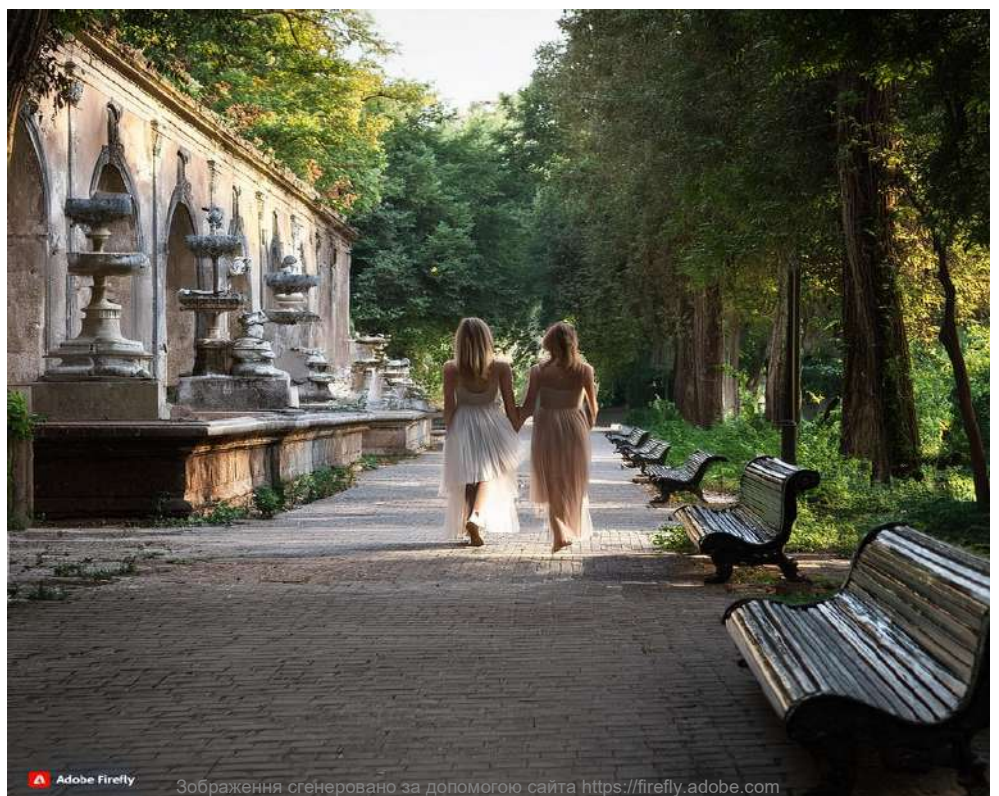
Вона казала мені, ніби я не вмю любити всім серцем, широко, наче востаннє. Вона дивилася мені в очі та стверджувала, що в них немає хоча б краплини тепла, ніби вони схожі на далекі скандинавські фьорди...

Відверто кажучи, я не стала сперечатися з нею. Так, ми були зовсім різні, але це не заважало нам бути найкращими подругами понад десять років. Марія розуміла мене, як ніхто інший, хоча цього разу її блискуча інтуїція, на жаль, програвала.

Я написала їй опівдні, попросила про зустріч. Марія запропонувала Старий бульвар, а я не могла відмовити їй в цьому. Ще зі школи ми блукали його

алеями, розмовляючи про все, що тільки могло потрапити в наші наївні дитячі голови. Ані

я, ані вона не помітили, як історії про першу двійку з алгебри у сьомому класі переросли в

справжні дорослі проблеми. Покрилися мохом кам'яні доріжки Бульвару, вже давно перестав працювати мармуровий фонтан, потріскалася фарба на альтанці біля нього. Та ми з Марією обожнювали це місце за його спокій і тишу, яку воно могло надати поряд із ритмом бурхливого міста.

Я не знала, із чого розпочати свою розповідь, але потрібні слова з'явилися ніби з нізвідки. І я все говорила й говорила. Не знаю, чи змогла зрозуміти мене Марія, чесно кажучи, справа була не в цьому. Я просто хотіла відчувати, як півторарічна історія здійснюється з моєї пам'яті та здійснюється кудись далеко за горизонт, наче перелітний птах...

Як я вже казала, ми з нею зовсім різні. Вона кохала палко та пристрасно, шалено горіла, наче у полум'ї. Кожного разу вона думала, що це обов'язково закінчиться білою фатою, букетами квітів, келихами та вітаннями. Нескладно здогадатися, що жодним з численних стосунків Марії поки що не довелося мати саме такий фінал. Стираючи її сльози після сварки з черговим невдахою, я на мить замислилася, навіщо взагалі людям кохання.

Будемо відвертими: свою першочергову функцію у вигляді продовження роду воно втратило вже кілька десятиліть тому у зв'язку зі стрімким розвитком технологій. Ми можемо отримати дитину «з пробірки», навіть обрати її стать, зовнішність, колір волосся та шкіри. Та от чи буде вона справжньою людиною у більш

серйозному розумінні цього слова? На жаль, ще ніхто не зміг надати відповідь на таке суперечливе питання.

Марія, моя найкраща подруга, завжди говорила, ніби я буду кохати лише десь на теренах кори головного мозку, що я в жодному разі не обиратиму серцем. Сьогодні не хочу з нею сперечатися, бо, мабуть, ніколи ще не закохувалася по-справжньому. Так дивовижно, як це показують у кіно, так неймовірно, як про це пишуть в книгах та журналах.

Мої тривожні й не дуже думки перервав гучний звук сповіщень смартфона. Я очікувала побачити на екрані будь що: чи то лист про черговий залік в універсі, чи то розсилку про новини у світі, чи то банківські рахунки. Все, крім повідомлення від нього.

Наше розставання не було гучним чи емоційним: ви не побачили б ані криків, ані сліз, ані скандалів. Я би сказала, що просто вибухнула бомба уповільненої дії та сталося те, до чого все йшло ще від самого початку.

Ні, він не писав мені довгих та сумних листів із проханням повернути наші стосунки, не писав, що відчуває провини через те, що ми розійшлися. На екрані миготіли лиш три слова : «Я дуже сумую...»

А чи сумувала я так само? Сказати складно, бо я з першого ж дня вважала наші стосунки лише грою. Грою, яка, на жаль, тягнулася надто довго. Шкода, що він ніколи цього не зрозуміє.

2020 рік, без сумніву, надовго лишиться в пам'яті кожного з нас. Але я говоритиму зараз не про страх за здоров'я своїх близьких, не про пандемію, не про лікарні. Я хочу говорити про страшенну самотність, яка огортає тебе з усіх боків, ніби поліетилена плівка, забираючи будь-яку можливість вільно дихати. Приблизно так я почувала себе тієї весни. Мій маленький всесвіт ніби помістили у вакуум, а мене саму відрізали від цивілізації та лишили наодинці. Дні все минали й минали, але я начебто не відчувала цього.

Саме у такий непростий для мене період ми й почали спілкуватися. Я могла поскаржитися йому про все: і про погану погоду за вікном, і про незалік у суворого викладача, і про відсутність мотивації робити щось далі. Він годинами слухав мене та лише інколи додавав щось від себе. Ми могли мовчки блукати старим парком ввечері, наполегливо шукаючи тему для розмови: сфери, в яких ми працюємо, аж ніяк не схожі. Але справа була не лише в цьому: як з'ясувалося вже згодом, він не розділяв моїх поглядів на життя, а я – його.

Збираючись на чергове побачення, раз за разом я обмірковувала, як буду вести себе, про що говоритиму та чи будуть до речними мої історії. Я ніби мала приміряти образ іншої людини, зручної та зрозумілої саме для нього. Тоді мені здавалося, що все нормально: карантин перетворив нас на замкнених і не надто впевнених у собі людей, що більшу частину свого дня проводили біля моніторів та спілкувалися

виключно жартами із соцмереж.

Це не могло тривати надто довго: за весною прийшло літо, але я все ще не відчувала, що зустріла людину, яка близька мені. Так, ми могли проводити разом майже цілий день, могли ходити в кіно, могли цілуватися десь на фоні вогняно-червоного заходу сонця. Він тримав мене за руки, торкався моїх долонь та говорив, як сильно любить мене. Почувши ці слова, я ніяковіла, але не через те, що відчувала те саме, зовсім ні. Я боялася. Боялася, що це мої перші стосунки, і

я ще зовсім не розумію, що є правильним, а що ні.

У народі часто кажуть, що людина звикає до всього. Так само звикала і я. Для мене стали звичними його поведінка, смаки та манера спілкуватися. Ніби ранковим ритуалом я перечитувала його повідомлення, де він бажав мені гарного дня, цікавився моїм настроєм чи планами. Я охоче відповідала на них, але майже ніколи не питала те саме. Мені хотілося, аби він сам розповів мені історію, яка відволіче мене від буденності, по-справжньому розсмішить чи вразить. На жаль, йому це вдавалося зовсім не часто, але він намагався привернути мою увагу. Шкода лише, що я не знаюся на роботі двигуна внутрішнього згоряння або системі амортизації. Хоча і я не могла розповісти йому про медицину, в яку була закохана ще з дитинства.

Так і минув цілий рік. Я бачила, як нестримно летить час, як минають місяці, тижні. Я відчувала його дотики до своєї шкіри, але так і не змогла відчутти дотику до

душі. На жаль, ми не стали надто близькими одне одному саме в ментальному плані.

Ще давно, в якійсь книзі я прочитала, що дружба може існувати без кохання, а от кохання без дружби – ніколи. Тоді я не зовсім засвоїла значення цих слів – розуміння прийшло набагато пізніше...

Чи можна кохати щиро, коли між вами здійснюється невидима стіна непорозуміння? І я наразі говорю не про скандали. Річ у тому, що я люблю море та безмежний пісок берегів теплого Середземного моря. А йому до душі Скандинавія з її невідступними скелями та похмурим сірим небом. Ми з ним різні, але чомусь аж ніяк не доповнюємо одне одного. Ми могли розмовляти довго на будь-які теми, та чи насправді ми розуміли одне одного? Через це я й не уявляла себе надто щасливою поряд із ним. Не було відчуття ейфорії, не було ніяких «метеликів у животі». Можливо, таке трапляється лише з головними героїнями відомих

мелодрам, хоча я й близько не помічала подібного у собі.

Я чітко усвідомлювала, що мені потрібно робити вибір між уявним комфортом та самореалізацією. Я хотіла розповісти йому про все, що тримала в собі весь цей рік. І кожного разу бачила його біля свого вікна з невеличким букетом моїх улюблених рожевих троянд.

Спускаючись з другого поверху на вулицю, я і сама не помічала, як на очах з'являлися сльози. Він обіймав мене та просив дати йому час. Час на те, аби краще зрозуміти мене, розібратися в собі й стати тим, з ким би я хотіла бути разом. І я чомусь вірила, що в нас усе вийде, просто треба ще трошки зачекати.

Не стану приховувати те, що він кохав мене сильніше, ніж я його. І коли одного дня я попросила назавжди відпустити мене, він спочатку навіть не зміг повірити моїм словам. На мене чекали довгі дзвінки, повідомлення в месенджерах, наполегливі прохання повернутися. Але мій

непростий вибір вже зроблено. Залишатися з ним для мене було гірше за муку.

Замість уявного комфорту я обрала почуття власного спокою та гармонії. Ми ані в чому не винні одне перед одним. Проблема в тому, що я та він – надто різні пазли з великої картини, що зветься життям.

Можливо, минатиме час, і спогади про перше кохання будуть повільно витиратися з пам'яті подібно до того, як хвилі океану змивають пісок на узбережжях. Та я вдячна йому за щасливі моменти, які ми провели вдвох, але бути разом нам не судилося. І я, і він маємо рухатися далі...

Хоч я і не стала сперечатися, коли Марія казала, що я не вмію любити всім серцем, погодитися з нею все-таки не можу. Я обов'язково буду кохати, просто моє почуття не палатиме так сильно, як полум'я сірника, але й не зможе надто швидко згаснути. Я закохуватимусь довго, немов засинатиму: спочатку повільно, а згодом за мить.

І я щиро вірю в те, що обов'язково знайду цю людину, як би довго не довелося чекати. Саме вона має невидимою рукою доторкнутися до струн моєї душі й подарувати мені те саме почуття, про яке вже не одне століття пишуть в книгах. Чомусь я вірю: таке кохання ще існує на світі...

Автор всіх фото Катерина Ліннік

СТУДЕНТСЬКЕ ЖИТТЯ

<https://knmu.edu.ua/news/vidbuvsya-den-vidkrytyh-dverej>

<https://knmu.edu.ua/news/dyktor-nnipo-zustrivsya-zi-starshokursnykamy>

ВЕСНЯНА СЕСІЯ МЕДИКІВ

Весна прийшла, весна чудова,
Студенти-медики в тривозі знову.
Конспекти, шпаргалки, лекції й ноти,
Готуватись до сесії – це наші турботи.

Вчимо анатомію, фармакологію,
Ночами нам сниться фізіологія.
На парах ми, як справжні лікарі,
Та весна надихає, додає нам зусиль.

Кава в гуртожитку – наш вірний друг,
Сміємося разом, знімаючи напругу.
"Наталю, дай списати!" – вічна мрія,
Але ми знаємо, що знання – наша сила.

Гуртожиток наш – маленька лікарня,
Веселий хаос і сміх щоденний.
Весна дарує нам мрії нові,
І ми йдемо до них без вагання.

Але все ж ми дружно боремось,
Готуємось до всіх екзаменів.
Кожна ніч – це справжній подвиг,
Та головне – зберегти оптимізм!

На перерві – сонце, парк і лавка,
Друзі поруч, жарти і сміх.
І хоч сесія – це справжня драма,
Весна дає нам крила, це наш успіх!

Тож вперед, до знань, до нових висот,
Весна – наш компас, весна – наш політ.
Студентське життя – це наш кращий код,
І з кожним днем ми досягнемо нових висот!

Зображення зроблені за допомогою сайту bing і дороблені автором

ПОДОРОЖНИК

Автор фото: Шаповал М.В.

ВЕСНА В КАРПАТАХ

Карпати, одні з найпрекрасніших гірських масивів у Європі, особливо вражають у період весняного розквіту. Після зимової сплячки гори оживають новим життям, а природа тут пробуджується до активності. Мені випала нагода насолодитися цією красою та зробити декілька фото, які ви бачите в статті.

Я хочу сказати, що весна – ідеальний час для відвідування Карпат. Піші походи по гірських стежках дозволяють намитуватися неповторними краєвидами: можна побачити, як розтає на верхівках гір сніг, і струмочки води стікають, утворюючи річки, які течуть все далі й далі. Побачити, як ростуть маленькі ялинки, починає зеленіти травичка, як прокидається від зимової сплячки гірська фауна. Також

туристи мають змогу побачити велику кількість різнокольорових крокусів, які ростуть у гірських долинах. Дивлячись на таку красу, ви точно не зможете пройти осторонь. Особисто я б радила взяти в оренду квадроцикли та проїхатися по найцікавіших місцях. Повірте, це того варте, ви будете у захваті.

Така весна в Карпатах – це час, коли можна відчути себе

частиною чогось більшого, заглибитися у гармонію природи і зануритися у світ, де кожен момент є новим відкриттям.

Отже, якщо у вас є можливість відвідати це чарівне місце, навіть не вагайтеся, їдьте й пориньте в цей неймовірний світ природи!

Фото автора

НАТХНЕННЯ

ЗІНАІДА РАЩУПКІНА ,
І МЕД. Ф-Т, 3 КУРС

СОНЯЧНІ ДНІ

Вже крокуси давно розквітли,
 Зелена виросла трава,
 А за віконцем сяє сонце –
 Це значить вже прийшла весна.
 Всі сірі хмари здуло вітром,
 Пташки щебечуть за вікном
 Та кожен день спокутан світлом,
 А з ними і низки думок.

І хоч до іспитів вже зовсім
 Мало залишилось часу,
 Цей кожен день, просякнут сонцем,
 Все перетворює в мету...
 І присмак кави уже інший,
 І більше в голові думок,
 Та з кожним днем стає все ближче
 Запах свободи та квіток.

<https://kartinki.pics/pics/22333-obo-i-na-rabochij-stol-krokusy.html>

ДАРИНА КАРІНА (КАРА),
3 МЕД. Ф-Т, 5 КУРС

СПАДОК МИРУ

Земля цвіте під мирним небосхилом,
 На згадку діда гарні квіточки ростуть,
 І зброя вже давно покрита пилом,
 Та не ракети, а хрущі тепер гудуть.

Ця картина була створена весною, коли природа пробуджується від довгого сну. Саме в цей час м'яко переплітаються минуле, теперішнє та майбутнє, осяяні яскравими весняними кольорами. Старий іржавий танк, покритий травою та квітами, як зеленим морем, є втіленням усіх трьох часів – символ часу та перемоги, яка назавжди залишиться в наших серцях. Колись, у світлому майбутньому, ми побачимо гідне минуле, якщо будемо докладати зусиль в сьогодні!

Нахнення спіткало мене так неочікувано, що я взяла планшет і почала малювати, відклавши інші справи. Лише один погляд на тихе квітуче подвір'я, відчуття теплого вітерця, який перебирає моє волосся, та яскраве сонечко змусили мене поринути в ту атмосферу мирного часу, яку, як я думала, вже давно забула. Тож мені вкрай необхідно було втілити ідею зв'язку поколінь: як минуле живе в серцях нащадків.

Перед танком, наче перед надгробком, присіла дитина. Вона висаджує нові, молоді квіти посеред інших, які уже роками квітуть на цьому місці, та наче мовчазно схиляється перед величністю історії, виказуючи шану та вдячність своєму дідусеві за мирний небосхил, за свободу та щастя свого народу.

Це зворушливий зв'язок між поколіннями та вічна пам'ять про тих, хто боровся за злагоду та процвітання нашої землі.

Моя картина – це гімн життю та надії, які завжди перемагають час. Нехай вона буде нагадуванням, що не існує минулого чи майбутнього окремо. Існує час, у якому все переплетено у витончене мереживо, недосяжне людському оку, але досяжне людському серцю.

Автор малюнка: Каріна Дарина Сергіївна

Час створення: травень 2024

Вид мистецтва: digital art

ІГОР МЕДВЕДЄВ,
2 МЕД. Ф-Т, 3 КУРС

ЮНА ВЕСНА

ВЕСНА – ПРЕКРАСНА ДІВА

Гаї зелені, лани безкраї,
Природа знову оживає.
І китиці акації квітують,
Немов узимку білий сніг,
Солодким медом манять бджіл,
Це справжнє диво, що чарує,
І око людське так милує.
Ця мить непросто дивовижна,
Вона душі дарує ніжність.
Її не можна так забути,
Вона прекрасна й неповторна,
Для неї є пора чудова
Весна – красуня цвітоносна.
Вона лиш раз на рік буває,
Її ніхто не забуває,
Бо вперше навесні своє кохання зустрічає.
Немає іншої пори,
Коли серденько б'ється так, як навесні.
Весна дарує всім надію,
Її красою радість оповита,
Зелена, ніжна юність соковита,
А зрілість щедра і дбайлива.
Така весна – прекрасна діва,
А старість радісна й сумна,
Ніхто не знає, чи прийде знов вона
Не можна знову здогадатись,
Чи мить ця буде чарівна.
Тож бережіть весни цю мить,
Яка для Вас дарує світ.

Темнії ночі, ночі чудові
Соловей у гаї усю ніч співає
Серце дівчини щомить завмирає,
Як же красиво на небі зорі
Батечко місяць з-за хмари виходить.
Вітер у гаї дерева хитає,
Десь у даліні й зозуля літає
Довгі роки комусь пророкує.
Тільки у старості питати роки вже запізно
Все промайнуло, все пролетіло.
Вицвіли очі, і серце змарніло.
Тільки у молодості треба питати
В птахи-зозулі роки віщувати.
Молодість швидко минає
Все, що хотів та не зміг ти зробити
Треба усе це устигнуть зловити.
Радість, любов, доброту і турботу
Все це змолоду треба придбати,
Аби потім на старість не шкодувати.
Чужої думи ніхто не знає
Ніхто не знає і не питає,
Чому дівчина у гаї плаче
Чому на серці у неї рани.
Усі проходять, ніхто не спросить,
Що ця дівчина у гаї робить?
Чи утікала, чи заблукала,
Чи її доля якась погана,
І ходять люди, її не знають,
А ця дівчина весна-красуня
Шукає долі у гаї юна.
Не хоче старість вона приймати
Лиш вічно юною бути, як її мати.
Немає старості у весни
Вона мабуть не знає,
Й шукає долі у гая де соловей співає.
Щебече так, що дівчина-весна
На мить про себе забуває,
Лиш мріє квітнути вона
Бо варта вічного життя.
Не тільки в серці і красі
А й у душі, вона навічно молодая.
Зелена, пристрасна вона весна-красуня
І барви кольорові давно уже квітують.
Тож спів чудовий соловейка,
Як мить, для неї він одненька,
Тому і не хоче ця красуня
Все кинуть і піти.
І знов чекать на рік наступний
Для неї це неприпустимо.
І ллються сліз краплини
З очей красивих весни-дівчини,
Тому і плаче, тому й сумує
Весна-дівчина красуня мила.
Та люди знають, за чим сумують,
Красуню-весну чекати будуть.

ФОТОПОГЛЯД

МАГІЯ ТЮЛЬПАНІВ: ПОДОРОЖ У СВІТ КВІТІВ

Весна – час оновлення, час, коли природа прокидається від зимового сну, відновлюючи свою красу та життєву енергію. Я люблю весну за її ніжність і свіжість, за квітучі сади та спів пташок. Це пора, коли серце розквітає разом із природою, коли кожен подих повітря наповнений ароматом надії і нового відродження.

На початку квітня мені випала нагода потрапити на справжню виставку тюльпанів – головних «амбасадорів» весни. Звісно, я не змогла пройти повз квіткових композицій, тому хочу поділитися світлинами та приємними спогадами із цієї події. Кожна квітка демонструвала свою неповторну красу і вражала своєю вишуканістю та неповторністю. Найбільше мене вразила різноманітність тюльпанів – від класичних червоних до екзотичних фіолетових. Тюльпани наповнювали повітря чарівним ароматом, який дарував відчуття спокою та гармонії, переносючи

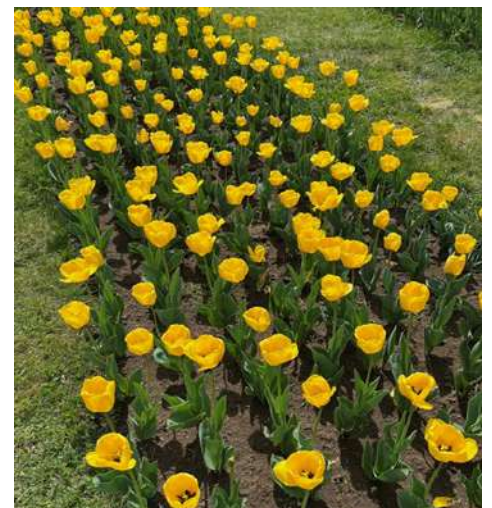
мене в світ мрій та фантазій. Нам вдалось відволіктись від реалій сьогодення і спостерігати за природою та її дарами. Прогулюючись серед рядків квітів, я відчувала, як спокій та внутрішня гармонія наповнюють мою душу. Кожна виставкова композиція – це справжнє мистецтво, де кожна квітка створювала свою неповторну атмосферу. Роздивляючись витончені візерунки на пелюстках, я відчувала, як моє серце розквітало разом з ними в сонячному промінні. Серед гостей виставки панувала невимушена атмосфера радості та захвату. Окрім розкішних квітів, на території розташувався фуд-корт, де кожен міг насолодитися смачними стравами та напоями, поділитися думками одне з одним, знайти нові знайомства. Неповдалік фуд-корту були розташовані фотозони з різноманітними інсталяціями, які створювали незабутні моменти для фотосесій. Великі

квіткові віночки, повітряна куля, гойдалки та арки з квітами слугували чудовим тлом для фотографій, додаючи ще більше кольору та веселощів до атмосфери виставки.

Ця подія залишила в моїй пам'яті незабутнє враження. Виставка тюльпанів була не лише виставкою квітів, але й справжнім фестивалем весняного життя, який нагадав кожному, що краса природи – це дар, який потрібно цінувати та берегти.

Автор фото Катерина Семененко

Adobe Firefly

КОНТАКТИ:

м. Харків,
пр. Науки, 4
e-mail:

oa.rusanova@knmu.edu.ua
ov.pugachova@knmu.edu.ua

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Киричок І.В. (головний редактор)
Русанова О.А. (відповідальний редактор)
Пугачова О.В. (відповідальна за випуск)

(СТУДЕНТСЬКА РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Патинко Єлизавета, 2 мед. ф-т, 4 курс, 10 група (відповідальна)
Овчаренко Карина, 3 мед. ф-т, 6 курс, 16 група
Медведєв Ігор, 2 мед. ф-т, 3 курс, 18 група
Тімченко Катерина, 2 мед. ф-т, 3 курс, 17 група